Informatieblad

Priesterbroederschap St. Pius X

nr.88 oktober 1993

I.S.S.N.: 0924-6762

Ik ben O.L.Vrouw van de heilige rozenkrans.
Bid dagelijks de rozenkrans. (H. Maagd in Fatima)

verschijnt
10x per jaar
- Brussel X -

➪ **De Echo van Ecône weerkaatst rechts p. 2**

➪ **Strijd voor het Leven p.12**

De Echo van Ecône weerkaatst rechts

Zwitserland: *5 jaar na het schisma, kardinaal Schwéry, bisschop van het diocees dat de zetel van de "Lefebvristen" is, spreekt.*

Onderstaand interview werd door kardinaal Schwéry verleend aan de katholieke Italiaanse krant "Avvenire" (gepubliceerd 4 mei 1993). Het verscheen in "La Gazette de Martigny", van 27 mei 1993 en werd met toestemming van de auteur door "Controverses" overgenomen.

Juni 1988. De Kerk beleeft een van haar moeilijkste ogenblikken. In Ecône in het kanton Valais, staat de traditionalistische bisschop Marcel Lefebvre, het verbod van de paus negerend, op het punt vier bisschoppen te wijden. Op 30 juni, ondanks dat hij verschillende keren duidelijk tot de orde werd geroepen, legt monseigneur Lefebvre zijn medewerkers de handen op ten overstaan van een grote menigte aanhangers van verschillende nationaliteiten. "Schisma in de Katholieke Kerk" schrijft men in alle kranten over de hele wereld op de frontpagina.

Wat is er nu vijf jaar later en na de dood van Monseigneur van dit schisma terecht gekomen? En van de integristenbeweging van Ecône? Wij vroegen het kardinaal Henri Schwéry, bisschop van het diocees Sion, waarvan Ecône deel uitmaakt.

Monseigneur Schwéry, hoe hebben de katholieken van uw diocees de nog niet zo ver af liggende dagen van het schisma beleefd? En de plaatselijke Kerk?

Het was einde juni 1988. Sedert verscheidene jaren waren de betrekkingen met monseigneur Lefebvre bekoeld. Ik ben in verschillende gebeurtenissen betrokken geweest, vooral tijdens de voorafgaande winter. Het schisma scheen onvermijdelijk. Hoewel weinig katholieken van mijn diocees in de beweging van Ecône betrokken waren, mocht ik niet vergeten dat ik bisschop van die plaats was en dat het op het grondgebied van mijn diocesane Kerk was, dat deze breuk zich zou gaan voltrekken.

Bij gevolg, om deze theologische reden, heb ik onmiddellijk de beslissing genomen het bisschoppelijk paleis te verlaten en mijn gelovigen uit te nodigen zich bij mij te voegen, met de bedoeling de pers in een meer juiste context te plaatsen (van een droevige kerkelijke gebeurtenis en niet van kletspraatjes rond een sensationeel feit).Wij beklommen de helling van de Valère, die boven de stad Sion uitsteekt, waar wij drie dagen en twee nachten bleven vasten en bidden in de oude basiliek. Op hetzelfde ogenblik dat monseigneur Lefebvre zijn nieuwe bisschoppen wijdde, droegen wij een pontificale mis op.

Dit gebeuren met spiritueel karakter droeg zichtbaar vrucht: de pers publiceerde geen enkele polemische verklaring, maar beperkte zich tot beschouwingen met eerbied en in de geest van geloof uitgedrukt; de gelovigen kregen het nieuws van het schisma in een serene sfeer; de gelovigen van monseigneur Lefebvre konden zich niet agressief bejegend voelen door het bisdom.

Wat beweerden en beweren nog de priesters en bisschoppen van Ecône dat onaanvaardbaar zou zijn voor de Katholieke Kerk?

De Katholieke Kerk kan het gedrag en de leer van monseigneur Lefebvre niet accepteren en dit om verschillende redenen. Eerstens is er een daad van ernstige, formele ongehoorzaamheid van

Op 30 juni, ondanks dat hij verschillende keren duidelijk tot de orde werd geroepen, legt monseigneur Lefebvre zijn medewerkers de handen op ten overstaan van een grote menigte aanhangers van verschillende nationaliteiten.

een bisschop ten overstaan van de paus en de Kerk, een dubbelzinnigheid in de uitspraken, die ik gedurende de jaren van dialoog meer dan eens tegenstrijdig heb gevonden. Er is misbruik gemaakt van de verwarring door monseigneur Lefebvre, die de meerderheid van zijn gelovigen, die geen theologie kent, heeft doen geloven dat men moet vechten om de Traditie tegen het verraad, waarvan de nieuwe liturgie een bewijs was (men had te maken met een "desinformatie" over de werkelijke inhoud van het verschil).

Maar er is vooral een beschuldiging tegen het concilie en de paus gebaseerd op ofwel de valse interpretatie van de leer van de Kerk ofwel de weigering van de andere onderrichtingen. Zo weigerde monseigneur Lefebvre het conciliedocument over de "Godsdienstvrijheid" door er een onjuiste betekenis aan te geven. Op de zelfde manier verzette hij zich tegen het oecumenisme door veel verder te gaan dan de elementen die aan sommigen aanvechtbaar leken en hij profiteerde er in zekere zin van om de gang naar de eenheid via het oecumenisme af te wijzen.

Zeker, aan de basis van de onenigheid ligt bij monseigneur Lefebvre een theocratische opvatting van de wereld die het conciliedocument "Gaudium et Spes" weerspreekt en die zich verzet tegen een gezonde secularisatie (d.w.z. het op zich nemen van verantwoordelijkheid door leken op het voor hen geeigend terrein). Monseigneur Lefebvre beschouwt de wereld en de politiek in het bijzonder volgens een fundamentalistische visie van het gezag van Christus-Koning. Zijn meest sprekend boek over dit aspect heet "Zij hebben Hem ontroond" "Ils L'ont découronné".

En nu, na de dood van monseigneur Lefebvre, hoe staat het nu met de schismatieke beweging?

De huidige situatie is die van een schisma dat een feit is. De gelovigen die zich formeel solidair verklaren met Lefebvre en de bisschoppen die hij illegaal gewijd heeft, gaan in tegen het uitdrukkelijk verbod dat door Johannes Paulus II in juni 1988 bij decreet is uitgevaardigd. Ik heb geen enkel contact meer met de verantwoordelijken van de beweging van de integristen, noch met het seminarie van Ecône. De beweging blijft voortbestaan, blijft seminaristen vormen en priesters wijden in Europa zowel als in Latijns Amerika. Gelovigen evenals seminaristen hebben haar verlaten en hebben zich weer bij de Kerk gevoegd. Aan diegenen van de beweging die trouw willen blijven aan de liturgische traditie, biedt de Kerk, omdat zij hiervoor enig begrip kan opbrengen, de mogelijkheid ofwel de mis volgens de oude ritus op te dragen ofwel zich te organiseren in broederschappen die erkend zijn (door de bisschoppen en de H. Stoel, vooral in Duitsland).

Hoe heeft volgens u de beweging van Ecône kunnen ontstaan, groeien en zich over de hele wereld kunnen verbreiden?

Verschillende factoren hebben de geboorte van "Ecône" mogelijk gemaakt. Historisch gezien moet men niet onderschatten de ontreddering van veel priesters en gelovigen voor wie de na-conciliaire liturgische hervorming verraad scheen te plegen aan hetzij een liturgie die men ten onrechte onveranderlijk waande in zijn riten, uitdrukkingen en taal, hetzij eeuwige waarden die onduidelijk werden door de fundamentalistische interpretatie van liturgische woorden en gebaren. Vanuit psychologisch standpunt bekeken is het naar mijn mening de angst, die de grootste rol speelt: schrik voor de evolutie van een maatschappij, die inderdaad gedesoriënteerd is; zij kan niet gered worden dan door alle aspecten van het leven aan een radicaal gezag van de Kerk te onderwerpen (weg met de secularisatie!). Het betreft de psychologie van het individu zowel als de collectieve visie van de burgermaatschappij.

Volgens mijn bescheiden mening, denk ik niet dat er voor de huidige integristenbeweging een grote toekomst is weggelegd bij de gelovigen die heimwee hebben naar de oude liturgie of naar een traditionele herderlijke praktijk. Maar ik vrees, dat de beweging een toekomst zou kunnen hebben in hetgeen haar theocratische visie op de maatschappij betreft. Zij kan zeker een filosofie naar voren brengen en een ideologie, zelfs een theologie, waarvan leiders, die er behoefte aan hebben om hun politiek-sociale visie op "eeuwige waarden" te bouwen, zouden kunnen profiteren. Veel extremismen ("rechts" genaamd), vooral nationalismen, zouden hier geestelijke middelen en aan het geloof verwante beweegredenen kunnen vinden.

En hoe situeert u zich zelf, in uw hoedanigheid als bisschop, met betrekking tot het schisma?

De herder van een diocees is degene "die waakt". Hij moet dus hetgeen hij aan de horizon ziet opkomen, aankondigen. Isaïas aarzelde niet de woorden van de Heer bekend te maken: "Binnen weinig tijd zal Ik iets nieuws verrichten, Ik ben er trouwens al mee begonnen. Geeft ge u daar geen rekenschap van?"

Het pastorale werk is in wezen een dienst van liefde. Van de Kerk houden en houden van hen die vertrouwen hebben in haar herders betekent de waarheid groter doen worden.

Zonder toegevingen te doen betreffende die waarheid: dus zonder de schatten van de traditie af te wijzen (waarvoor de pausen door de eeuwen heen zich garant verklaren) en zonder het dynamisme van het Evangelie te verloochenen, moet de "Blijde Boodschap" gebracht worden door in nieuwe termen het eeuwige woord van God aan de hedendaags mens te verkondigen.

Frederico Celini

uit: Controverses nr. 63, juni 1993.

Kort commentaar

Vanuit het Beginsel van de Vermenigvuldiging...

Mijn commentaar zal kort zijn, uit noodzaak. Inderdaad de beweringen van mgr. Schwéry openen de weg voor uitgebreide en stevige debatten, maar wie wenst ze nog?

Ik wil alleen opmerken, dat over de bereidheid tot vredestichten heen, men ziet hoe in dit betoog nieuwe en zwaardere beschuldigingen tegen de stichter van Ecône worden geuit. Hij heet voortaan schuldig te zijn aan "desinformatie" en is drager van een "theocratische" opvatting van de wereld, die de leken in staat van onmondigheid zou houden.

Andere nieuwigheid in de terminologie, de leer over het sociale koninkrijk van Jezus Christus, zoals die was tot en met Pius XII, heet nu fundamentalistisch, een term die tegenwoordig evengoed gebruikt wordt voor protestanten die zich streng aan de Bijbel houden, als voor mohammedanen, die de koranregels die het meest aanzetten tot moord en doodslag weer nieuw leven inblazen.

De bisschop van Sion gaat ook nog over tot een psychologische benadering, die het wettigt de motieven van de gelovigen, die gehecht blijven aan de traditionele liturgie, te baseren op de angst ... Hier zou veel over te zeggen zijn. Wat weet hij in werkelijkheid over deze gelovigen? Hoeveel heeft hij er opgeroepen om te ondervragen?

Degenen die hen een beetje kennen, weten dat eerder de woorden van Jean Graven op hen van toepassing zijn, als hij het over de katholiek van Valais heeft en zegt: "met gebogen knieën en het hoofd omhoog" ... Hoe kan men het ernstig menen om van schrik te beschuldigen de gezinnen, waarin de kinderen weer talrijk zijn, kinderen, die getuigen èn van de moraliteit èn van de moed en het vertrouwen van hun ouders!

Mijnheer de kardinaal waagt zich tenslotte aan pronostiek. Dat is een gevaarlijk spel, zelfs als men zijn onderwerp meester is. Hij verwacht voor Ecône een geestelijke afbrokkeling en een op sleeptouw genomen worden door het extremisme. Men zou dat, eufemistisch, kwaadwillig profeteren kunnen noemen. De toekomst zal, evenals bij andere profetieën, wel uitwijzen wat deze voorspellingen waard zijn. Laten we dus maar niet stilstaan bij deze, door onze bisschop geopende perspectieven van politieke afwijkingen, maar keren we terug naar het godsdienstige. Er zou volgens hem geen toekomst zijn voor het werk van Ecône in het handhaven van de liturgische traditie, die door de kinderen van Vaticanum II verworpen werd.

Men veroorlove mij een heel eenvoudige overweging. Om in het leven wat langer te duren dan een generatie, moet men zich vermenigvuldigen. Dat geldt voor de families, waarvan men er sommige ziet verdwijnen. Dat geldt ook voor de Kerk, voor de geestelijke stand in het bijzonder, waar de vermenigvuldiging, zij het geestelijk, niettemin noodzakelijk is.

Welnu, wij constateren de achteruitgang van een officiële Kerk, die niet voldoende nieuwe priesters en kloosterlingen voortbrengt. Men sluit pastorieën, men hergroepeert, men verdeelt in sectoren. In werkelijkheid gaat men achteruit, laat men de zaak in de steek, trekt men zich terug, terwijl de aftocht verdoezeld wordt met geruststellend gepraat.

Ter informatie van de lezer, opdat hij zich zou verheugen of verontrusten, afhankelijk van de gezichtshoek van waaruit hij het bekijkt, hier zijn de cijfers van Ecône: deze Priesterbroederschap heeft vanaf de scharnierdatum 1988, 26, 22, 19, 15, 27 en in 1993, 23 priesters gewijd. Het jaargemiddelde is hoger na de bisschopswijdingen dan er voor. Wat betreft de intredingen in de seminaries, de drie laatste jaren traden er achtereenvolgens 41, 38 en 47 seminaristen in. Op het ogenblik tellen de 6 seminaries ongeveer 200 seminaristen, waarvan het merendeel, want men is strenger geworden bij de intrede, zich bij de 324 priesters zullen voegen, die over de hele wereld aan het werk zijn.

Laten we tenslotte er even aan herinneren, dat alleen van het Frans sprekende Valais, waarvan mgr. de bisschop zegt dat het weinig katholieken telt die bij de beweging van Ecône betrokken zijn, vier jonge mannen in het seminarie in Flavigny zijn ingetreden in de herfst van 1992.

Dat zijn sprekende cijfers. Zij bewijzen, dat de groep katholieken, die volhardt in het volgen van de traditionele Romeinse liturgie, zich vermenigvuldigt, dat zij dus levend is. Zij interpelleert hen, die geïnterpelleerd willen worden, al was het maar om hun te vragen, wie er dan toch wel in zo'n beperkte groep zo talrijke roepingen wekt?

René Berthod

Is ons leven zinloos?

door mgr. Fulton J. Sheen

5. Wie kan u anders maken?

U herinnert zich misschien het liedje uit de kinderkamer:

Dumpty Dumpty zat op de muur
Dumpty Dumpty viel van de muur
En al de paarden van de koning
En al de mannen van de koning
Konden Dumpty Dumpty niet meer samenlijmen.

Dat Amerikaanse rijmpje drukt de toestand van de menselijke natuur uit als gevolg van de erfzonde; sinds de Val is de mens als een gebroken ei. Het treurige van zijn toestand is, dat noch hij, noch enig ander natuurlijk wezen hem weer kan herstellen en dat hij moet hersteld zijn om het hoogste doel van zijn bestaan te kunnen vervullen. De mens kan politieke en economische wanorde herstellen, maar niet de wanorde in zijn binnenste.

Hij heeft hier God voor nodig, vandaar de grote noodzaak van godsdienst.

Er is reeds eerder gezegd, dat we als een klok zijn, waarvan de grote veer is gebroken. We hebben alle raderen, maar ze gaan niet.

Om de klok weer in orde te krijgen, moeten twee voorwaarden worden vervuld: 1e, een grote nieuwe veer moet elders worden gekocht; 2e, ze moet binnenin worden aangebracht.

De mens kan zichzelf niet verlossen, evenmin als de klok zichzelf kan herstellen.

Wanneer de mens ooit verlost moet worden, dan moet die verlossing: 1e, van buiten komen; 2e, van binnen worden aangebracht.

Waarom moet redding, verlossing van buiten komen? Omdat de menselijke natuur een groter schuld heeft aangegaan, dan ze kan betalen. Door te zondigen tegen God, stapelden we een oneindige schuld op en we hebben niet genoeg saldo van verdiensten op onze eindige bank om de schuld te betalen. We hebben alleen voldoende verdiensten om de lopende uitgaven te voldoen. We kunnen er niet op rekenen onze zonden zelf op de duur uit te wissen.

De redding moet van buiten komen, omdat u wel het leven kunt vernietigen, maar het niet kunt scheppen; u kunt uw gezicht verblinden, maar u kunt het niet herstellen; u kunt uw gemeenschap met God wel vernietigen door de zonde, maar u kunt ze niet herstellen. Pers een rozeblad tussen uw vingers en u zult nooit zijn kleur kunnen herstellen. Doe een dauwdruppel van een blad en u kunt ze er nooit meer op terugkrijgen.

Op dezelfde manier is het kwaad te diep geworteld in de wereld, dan dat het gerechtvaardigd kan worden door een beetje vriendelijkheid of redeneren of verdraagzaamheid.

U kunt evengoed een man, die aan spit lijdt, vertellen, dat alles wat hij nodig heeft is zes sets tennis te spelen; of aan een TBC-lijder, dat hij slechts aan een lange-afstand wedloop moet meedoen; of aan een misdadiger, dat alles wat hij nodig heeft om een goed burger van hem te maken, is eigenaar te worden van een mooi huis met loden pijpen en electrisch licht.

De mens heeft radicaal gefaald. Hij kan zichzelf niet redden.

Het humanistisch experiment werd gedurende eeuwen beproefd. We hebben iets meer dan het menselijke nodig om ons werkelijk mens te maken. Enige tussenkomst buiten het tijdschema is absoluut nodig. Enkele misslagen, die wij begaan zijn herstelbaar, zoals een schrijffout; we kunnen een nieuwe bladzijde beginnen. Andere misslagen zijn onherstelbaar, zoals het verliezen van een been door zorgeloosheid.

Tussen God en ons is een muur. De sneeuw van onze zonden is gevallen en heeft de hoofdweg van ons leven geblokkeerd. God kan voortgaan zonder ons, want Hij is absoluut onafhankelijk van alle uitwendige oorzaken; maar wij kunnen niet voortgaan zonder Hem, want wij zijn totaal afhankelijk van Hem voor alles, wat we zijn.

Daar we de waardigheid van de oneindige God beledigden, werd onze zonde oneindig en riep om oneindig herstel. Maar wij zijn eindig.

De zonde werkt niet uit. Vandaar dat redding van buiten moet komen. Onze menselijke wil is te zwak om zijn eigen kwaad te overwinnen, zoals de zieke te zwak kan zijn om zijn eigen onvermogen te genezen. We hebben een leraar nodig van onze geest, een geneesheer van ons lichaam en een Verlosser van onze ziel - een Verlosser van buiten: buiten de mensheid met haar zwakheid, haar zonden en haar opstandigheid.

Ofschoon de redding van buiten moet komen, moet ze van uit de mensheid komen.

Het zou de klok niet verbeteren, wanneer de grote veer in een radiotoestel werd aangebracht. Wanneer de redding niet kwam vanuit de mensheid, zou deze redding geen betrekking hebben op de mensheid.

Wanneer ik word gearresteerd wegens rijden met te grote snelheid, kunt u niet naar de rechter gaan en zeggen: "Veroordeel mij in plaats van de schuldige." De rechter zou zeggen: "Wat hebt u met dit geval te maken?"

Er bestaat geen plaatsvervanger bij de wet.

Elke mens, die zich bewust is van zijn schuld, wil niet vrijgesteld worden van zijn straf.

Dit is geen menselijke trots, maar een diepe zin voor rechtvaardigheid en waardigheid, welke ons opstandig maakt tegen een pardon zonder voldoening.

In onze betrekking tot onze medemensen, zeggen we dikwijls: "Ik maak het in orde" en er is geen reden, waarom wij in onze betrekkingen tot God anders

zouden handelen. Zeker, God kan onze schuld vergeven met een enkele akte van Zijn wil.

Vergiffenis zonder herstel door de zondaar zou slechts immoreel zijn, indien ze niet erkennen van schuld en zonde bedoelde, of indien ze de eeuwige noodzakelijkheid van rechtschapenheid verkleinde, maar het is gepaster, dat de beledigende menselijke natuur ook wordt betrokken bij haar eigen verlossing.

Daardoor, opdat de gevallen mens worde herschapen, zijn twee voorwaarden noodzakelijk:

1. De mens moet verlost worden van buiten, omdat geen mens zich kan optrekken aan zijn eigen schoenveters. Daar de belediging door de zonde van de mens oneindig is, kan het alleen gedaan worden door God.

2. De mens moet verlost worden van binnen uit, anders zou de verlossing geen betrekking hebben op de mens en de mens wenst een rol te spelen in zijn eigen herstel.

Hij wenst zijn zonden niet uitsluitend vergeven; hij wenst er voor te boeten.

Om aan deze wens te beantwoorden werd God mens.

Stel deze twee voorwaarden vast en u hebt de reden, waarom de Verlosser zowel God als mens moest zijn. Hij moest de natuur hebben van God en de natuur van de mens en deze twee moesten verenigd zijn in de Persoon van God. In dat geval kan de mens samenwerken met God in zijn eigen verlossing.

Stel u een potlood voor op een tafel. Dat potlood heeft een natuur en zijn natuur (natuurlijke aard) is om te schrijven. Van en door zichzelf kan het niet schrijven. Op dezelfde wijze kan de mens van of door zichzelf de oneindige schuld van zijn zonde niet uitwissen.

Stel u nu een andere natuur voor, de natuur van de hand, die dat potlood grijpt.

Hier hebben wij de vereniging van twee naturen in één enkele persoon, die het potlood opnam.

Het potlood is nu in staat te schrijven, iets wat het niet kon doen vóór het was verenigd met de natuur van de hand. Wanneer het schrijft, zegt u niet, het potlood schrijft, of mijn vingers schrijven, maar u zegt: "Ik schrijf".

U schrijft de werkzaamheid van het potlood aan uzelf toe.

Eveneens, indien God de mens met Zichzelf zou verenigen, dan zou de mens dingen kunnen doen, die hij niet kon doen van en door zichzelf.

Wanneer die mensheid, die God aannam iets zou doen, bijvoorbeeld bad of ademhaalde, of sprak of leed, dan zouden haar daden toegeschreven worden aan Zijn Persoon.

Daar Hij de Persoon van God is, zouden haar daden oneindige waarde hebben. Dit is juist wat gebeurde in Bethlehem; God werd mens en verscheen in de historie als Jezus Christus.

Jezus Christus is zowel God als mens. Hij was God, vóór Hij mens werd. Hij is God, die mens werd, niet een mens, die een God werd.

Het woord "Vleeswording" (Incarnatus) betekent: "in het vlees" en beduidt, dat Christus werd geboren, niet door de verandering van de Godheid in vlees, maar door de mensheid in God te nemen.

De "Vleeswording" betekent niet het begin van een nieuwe Persoon. Van alle eeuwigheid is Hij de Persoon van God. Alles, wat de Persoon van God te doen had om mens te worden, was een menselijke natuur aan te nemen.

"In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. En het Woord is vlees geworden en Het heeft onder ons gewoond" (Johannes I, 1 - 14).

Was zijn menselijke natuur gelijk aan de onze? Hij moest Zijn menselijke natuur aannemen van het ras, dat gevallen was, opdat hij mocht lijden en handelen als mens. Maar Zijn menselijke natuur kon niet zondig zijn als de onze, anders zou Hijzelf verlost moeten worden en "wanneer de blinde de blinde leidt, vallen beiden in de put" (Matteus 15, 14).

De moeilijkheid was, hoe mens te worden als wij, zonder besmet te worden door de zonde als wij zijn.

Hij kon een man worden als wij door geboren te worden uit een vrouw.

Hij kon een zondeloos mens worden of de nieuwe Adam, door geboren te worden uit een Maagd.

Door zich vrij te stellen van de daad van voortplanting, waardoor de erfzonde wordt verbreid, ontsnapte Hij aan haar infectie. Daarom werd Hij geboren uit een Maagd. De maagdelijke Geboorte brak de erfenis van zonde en nu voor de eerste maal sinds Adam wandelde er op de aarde een menselijke natuur, zoals God bedoeld had dat ze moest zijn.

De Vleeswording loste het probleem op, dat de mens van rechtswege voldoening moest geven voor zijn zonden, maar slechts God kon dat.

Uit zuivere liefde daarom, identificeerde God in Christus Zichzelf met de mensheid, opdat Hij voldoening kon geven ten behoeve van haar.

Door mens te worden, stond Hij op het niveau van de mens. Geen zonde kennende, "werd Hij zonde", teneinde te verlossen.

Evenals het dwaas zou zijn aan een vrouw te vertellen, dat zij zich niet beschaamd hoefde te voelen, omdat haar echtgenoot een misdaad had begaan, evenzo dwaas zou het zijn te zeggen tot Christus, de Vleesgeworden God, dat Hij zich niet hoefde te schamen, omdat Hij persoonlijk schuldeloos was.

Liefde betekent kameraadschap, niet isolatie.

Menselijke liefde neemt de lasten van zijn vrienden op zich; goddelijke liefde neemt de zonden van de wereld op zich. Dat is waarom Hij, ofschoon zondenloos, voor de rechters stond, want de zonden van de wereld rustten op Hem; dat is waarom Hij, die schuldeloos was, werd gedoopt, dat Hij Zichzelf mocht vereenzelvigen met de schuld, die op alle mensen drukt. En de betaling die Hij deed, was geen individuele betaling; ze was een betaling ten gunste van de gehele mensheid, welker natuur Hij deelde.

De oude menselijke natuur, afstammend van Adam, was bedorven; Hij wilde deze niet aannemen.

Daarom schiep de heilige Geest een volmaakt nieuwe menselijke natuur in de schoot van Maria, een nieuwe Adam, een nieuw schepsel, een nieuw voorbeeld. God wilde geen lap van heiligheid zetten op het oude kleed van de natuur. Hij gaf het menselijke ras een nieuwe start.

Slechts door als het ware de scheppingsakt te herhalen, door een nieuwe mens uit de oude te maken, kon God in de wereld een natuur brengen, die "een nieuw schepsel" genoemd kon worden.

"Zie! Ik maak alles nieuw!" (Openbaring 21, 5)

Uit Hem was een nieuw ras geboren uit het oude.

Van godsdienstig oogpunt is de wereld niet verdeeld in naties, rassen of klassen, maar in twee mensheden; de oude, niet herstelde mensheid met Adam als hoofd en de nieuwe, herstelde mensheid met Christus als Hoofd.

Hoe worden wij ingelijfd in elk van deze mensheden?

Door geboren te worden. Geboren zijn uit het vlees maakt ons leden van het ras van Adam; geboren uit het doopwater van de heilige Geest maakt ons leden van het ras van Christus.

De enige wijze, waarop deze voortgezette overerving van de erfzonde kon worden gebroken, was door een directe akte van de Schepper zelf.

Christus volvoerde de her-schepping van de mens in Zijn eigen Persoon; het is aan ons om deze her-schepping op ons-

zelf toe te passen en door ons op het stoffelijk heelal, zodat alles moge worden hersteld in Hem.

Op de Eerste Paaszondag, bestond de nieuwe mensheid uit slechts één menselijk wezen, Christus, zoals bij de Schepping de mensheid slechts uit één persoon bestond, Adam.

Bij Zijn Menswording herstelde Christus in Zichzelf de gevallen Adam met zijn afstammelingen. Daarom bestaat het wezen van het Christendom niet in het gehoorzamen aan een serie bevelen, noch in de onderwerping aan zekere wetten, noch in het lezen van de H. Schrift, noch in het volgen van het voorbeeld van Christus. Voor alles bestaat het in het worden her-schapen, hermaakt en het tot één lichaam gemaakt worden met de verrezen Christus, zodat wij Zijn Leven leven, Zijn Gedachten denken en Zijn Liefde willen.

Ten einde de toepassing van Zijn Verlossing te bestuderen, is het goed zich vier belangrijke waarheden omtrent de Persoon van Christus te realiseren:

1. Hij is het enige hoofd van een godsdienst in de wereld, die een vóórhistorie had. Dit is niet zo bij Boeddha of Confucius of Mohammed of een van de nieuwere stichters van godsdiensten.

Maar de hele wereld, zowel Jood als heiden, verwachtte Christus. De plaats van zijn geboorte, de stad, waarin Hij zou wonen, de tijd van Zijn komen, de manier van Zijn sterven, alles was voorspeld door de profeten van een bijzondere natie, die door God verkozen was als Zijn instrument voor de verlossing van de mens.

God was in de natuur geweest als Voorzienigheid; Hij was in de historie geweest als profetie; toen de volheid der tijden was gekomen, verscheen God in de historie als mens.

Op een nauwkeurig moment van de menselijke geschiedenis, kwam God in het menselijke bestaan door een menselijke natuur in de schoot van een Joods meisje aan te nemen. De tijden waren rijp om Christus te ontvangen.

De geschiedenis gaat tot Hem op en de historie gaat van Hem af. Door Hem heeft de geschiedenis betekenis en doel. Dat is de reden, waarom de geschiedenis is verdeeld in v. Chr. (vóór Christus) en n. Chr. (ná Christus).

2. Hij is niet in de eerste plaats een leraar van een menselijke zedeleer, maar eerst en vooral een Verlosser, en een Redder. Ieder ander komt in deze wereld om te leven, Hij kwam er om te sterven.

De dood was een struikelblok voor Socrates; voor Christus was ze het doel van Zijn leven, het goud waarnaar Hij zocht. Zolang God in de hemel bleef, was Hij het voorwerp van intellectueel kritisch onderzoek. Toen Hij kwam in de stof van het menselijk leven, was Hij in het domein van de historische beslissing. De mens kon niet langer onverschillig staan tegenover Hem.

Vóór Hij kwam, was God bekend of onbekend. Toen Hij kwam, zou Hij óf hartstochtelijk bemind óf hartstochtelijke gehaat worden. De mens kan nooit onverschillig staan tegenover het oneindige.

De dood was in zekere zin onvermijdelijk, omdat wanneer eenmaal de liefde en de onschuld bruut geweld en de zonde ontmoeten, een kruis volgt.

Het lijden is altijd de vorm, die liefde aanneemt in een moeilijke situatie.

Iedere moeder, die ooit een dwalende zoon had en iedere vrouw, die ooit een dronkaard als man had, weet dat.

Hoe anders kon de goddelijke liefde de zonde ontmoeten, dan door een kruis?

Het kwaad breekt soms menselijke harten. De zonde brak het hart van God.

"Niemand heeft groter liefde dan hij, die zijn leven geeft voor zijn vrienden" (Johannes 15, 13).

3. Jezus Christus is beide, waarlijk God en waarlijk mens. Hij is niet alleen een goed mens. Een goed mens liegt nooit, maar indien Christus niet dat is, waarop Hij aanspraak maakte te zijn, de Zoon van God, dan is Hij de grootste leugenaar van alle tijden.

Een goed mens bedriegt nooit, maar indien Christus niet kan geven, wat Hij beloofde, namelijk vrede en vergiffenis voor onze hongerige, afgetobde zielen, dan is Hij de aartsbedrieger van de geschiedenis.

Of Christus is de Zoon Gods óf Hij is de anti-Christ.

Hij is niet alleen een goed mens. Wanneer Hij alleen mens was, dan zou Hij eveneens verlossing behoeven.

Wanneer Hij alleen God was, kon Hij de mens niet verlossen; Hij zou hem alleen kunnen vergeven.

De Verlosser van de mens was beide, God en mens; mens, opdat Hij kon handelen in onze naam; God, opdat Zijn handelingen een oneindige waarde zouden hebben.

Er zijn mensen, die zeggen, dat Hij het volmaaktste maaksel van God in de hele historie van de wereld is, maar dat Hij niet God is. Deze beschrijving past niet voor Christus, God en mens tegelijk, echter wel voor Zijn heilige moeder, want aan haar was de macht gegeven, in naam van de gehele mensheid, om de vleeswording van de Zoon van God te aanvaarden, dat zij in het vlammend licht van haar onschuld aan de engel antwoordde: "Mij geschiede naar Uw woord".

4. Hij was de nieuwe Adam.

Zoals gezegd is, heeft het menselijke ras twee hoofden: Adam en Christus. Evenals alle mensen in het vlees van Adam afstammen, zo kunnen de mensen in Christus zijn door de Geest.

"Want zoals door de ongehoorzaamheid van een mens al die velen tot zondaars zijn geworden, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van Eén, al die velen gerechtvaardigd worden" (Romeinen 5, 19).

De drie instrumenten die samenwerkten in de Val waren: a) een ongehoorzaam mens: Adam; b) een trotse vrouw: Eva; c) een boom.

Deze drie elementen werden ook gebruikt door God bij de herschepping van de mens: a) voor de ongehoorzame Adam is er de nieuwe gehoorzame Adam, Christus; b) voor de trotse vrouw Eva is er de nederige Maagd Maria; c) voor de boom van Eden is er de nieuwe boom, het Kruis op de Calvarieberg.

Hoe greep de verlossing plaats?

Door de zondeloze, die zondig gemaakt werd.

Onze Lieve Heer, ofschoon Hij zondeloos was, verlangde "zondig gemaakt te worden voor ons".

Zoals een sterke magneet ijzervijlsel tot zich trekt, zo trok Hij door een akte van Zijn Wil tot Zich alle zonden van de wereld, die ooit zijn begaan, zonden van Joden en heidenen, zonden te verschrikkelijk om genoemd te worden, zonden te verschrikkelijk om zelfs aangeduid te worden.

Hij liet toe, dat ze alle in Zijn handen gelegd werden, alsof Hijzelf ze begaan had en zelfs de gedachte aan die zonden was zo verschrikkelijk, dat op een avond in de Tuin Zijn bloed uit Zijn lichaam vloeide als een bloedig zweet. De kelk was bitter, maar daar de Vader het wilde, zou Hij ze drinken tot de laatste druppel. Door in de wereld van zonde te komen nam hij, de zondeloze, het gehele gewicht van de zonden op Zijn persoon. Zoals de doktoren, die vrij van ziekte zijn, soms de mogelijkheid van besmetting aanvaarden in hun wens hun patiënten van een ziekte te genezen, zo aanvaardde Hij, ofschoon zondeloos, vrijwillig het overstelpende gewicht van menselijke overtreding, opdat hij boeten kon voor de straffen, die onze zonden verdienden.

Het is zwak gezegd, alsof een rijk mens zichzelf aansprakelijk stelt voor de schulden van een gefailleerde, opdat

deze zijn zaak opnieuw kan beginnen. Bij Onze Lieve Heer waren de kosten echter groter, namelijk Zijn leven. God zijnde werd Hij mens, opdat Hij Zijn leven zou kunnen geven voor ons, die niet Zijn vrienden maar Zijn vijanden waren.

Stel u een gouden kelk voor, die gewijd is voor de godsdienst en op het altaar gebruikt wordt tijdens de H. Mis. Veronderstel dat deze kelk is gestolen, gesmolten en vermengd wordt met andere metalen, terwijl er uiteindelijk een sigarettendoos van wordt gemaakt.

Later wordt de roof ontdekt. Vóór het goud van die kelk weer kan worden gebruikt, moet het eerst worden gesmolten, opdat alle bijmengsels er weer uit kunnen worden verwijderd en de droesem ervan kan worden afgeschept.

Het goud moet door herhaalde hamerslagen worden geplet en gevormd tot kelk en dan uiteindelijk kan ze weer worden gewijd en hersteld in de oude waardigheid en eer.

Onze menselijke natuur was als die ontwijde kelk, diende niet meer het hoge doel, waarvoor ze was geschapen.

De kelk kon zichzelf niet herstellen. Noch kon de mens zichzelf verlossen. Daarom nam Christus onze menselijke natuur aan, dompelde deze in het vlammend fornuis van de vuren van de Calvarieberg, opdat de droesem van zonde mocht worden weggebrand.

Toen, op Paaszondag, herriep Hij door op te staan uit de dood, de Val en verscheen als de nieuwe Mens, hervormd en verheerlijkt, geschikt voor godsdienst en hersteld in Gods vriendschap.

De opstanding op Pasen was het uiteindelijk bewijs, dat Gods liefde in de mens en voor de mens de eindoverwinning had behaald over de zonde en de dood.

Want het slechtste, wat de zonde kan doen, is niet het bombarderen van steden en het doden van medemensen; het is het kruisigen van God. Na dit te hebben gedaan en te hebben verloren, kan de zonde nooit iets ergers doen. Door te hebben verloren op dit sterkste punt moet het kwaad eeuwig verslagen blijven.

Christus heeft de her-schepping van de mens volbracht in Zijn eigen persoon. Hij had deze verlossing niet voor Zichzelf nodig, maar in Zijn goddelijke liefde voor ons nam Hij de last van onze menselijke natuur op zich, opdat Hij mocht worden de leven-gevende vorm van de verloste mensheid of het voorbeeld van de mens, aan wie - zovelen Hem willen ontvangen - Hij de macht zou geven zonen van God te worden.

Alles wat door de mensheid te doen blijft, is zich dit nieuwe leven toe te eigenen. Hij was het begin van het nieuwe geld, dat de plaats moest innemen van het valse.

Hij was het origineel, de nieuwe muntstempel; miljoenen en miljoenen volwaardige muntstukken kunnen door die muntstempel worden geslagen.

Of wij dat doen en op die manier volwaardig worden, hangt van onze eigen wil af. Hij heeft de goddelijke Rechtvaardigheid en de eer van Gods Heiligheid verdedigd, Hij is geworden het Leven waarin en waardoor wij de erfenissen van de kinderen Gods mogen terugkrijgen; Hij heeft in Zijn heilige mensheid het eeuwige leven uit de zedenleer hersteld.

Rechtopstaand als een priester aan het Kruis, neergeslagen als een slachtoffer, heeft Hij de mens tot God en God tot de mens in Zichzelf gebracht, opdat "wij het leven mochten hebben en wel overvloediger", als wij op onze beurt gelijkvormig willen worden aan Hem in Zijn Kruis en Offering. Dat is het geheim van Calvarië. "O gelukkige Fout, die zulk een grote Verlosser hebt verdiend."

De twee grote waarheden, die wij tot zover hebben geleerd, en die in opposite staan tegenover veel hedendaags geklets en die zo gelijk zijn aan de feiten van de menselijke ervaring en de historie zijn:

De mens stamt niet van het beest, Christus stamt niet uit de mensheid.

U stamt niet van de honden, maar u kunt gaan naar de honden, u bent niet ontwikkeld uit het dier, maar u kunt vallen tot het dier. U bent minder een geëvolutioneerde aap dan een gevallen engel, u was eens niet lager dan u nu bent; maar u was eens hoger. U bent meer een onterfde koning dan een ontroond beest; uw gouden eeuw was meer in het verleden dan in de aanstaande twintig jaar.

Dit zelfde geldt voor de persoon van Christus.

Terwijl u niet van het dier stamt, kwam Christus niet uit de geschiedenis of uit de mens alleen.

De historie baarde Hem niet, zoals ze Lincoln of Napoleon baarde; integendeel, Hij baarde de geschiedenis. Door Hem en Hem alleen vindt de historie van de natie zowel als de historie van elk individueel mens een absoluut en onveranderlijk middelpunt. Zelfs ofschoon u Hem niet erkent, zelfs ofschoon u Zijn bestaan ontkent, moet u uw ontkenning dateren meer dan 1900 jaren ná Zijn geboorte.

Hij is de hoogste werkelijkheid van de geschiedenis, de hoeksteen in het gebouw van de mensheid, de sluitsteen in de boog van de tijd en de maat van de wereld; het Lam geslacht van het begin der wereld af.

De titel, die Hij Zichzelf gaf, was die van Goede Herder, die Zijn leven geeft voor Zijn schapen.

Een zorgvuldige studie van het Evangelie leert, dat slechts door Zijn lijden en dood het koninkrijk Gods volledig kon worden hersteld en de mens weer gebracht kon worden onder de autoriteit van God.

"Wanneer Ik word verheven, zal Ik alle dingen tot Mij trekken."

De mensheid had God tegengesproken, daarom wilde Hij sterven op het teken van tegenspraak, dat het Kruis is. Het Kruis maakt de ernst van de menselijke zonde duidelijk. Sommigen zeggen, dat de enige reden waarom Christus tot het Kruis ging was ons te tonen, dat Hij ons beminde.

Wanneer een man rustig op een pier zat te vissen en een goede buur achter hem ging staan, in de rivier sprong en toen hij voor de derde keer onderging, zei: "Dit toont, hoe zeer ik u bemin", dan zou de hele ceremonie lachwekkend zijn, indien ze niet zo tragisch was.

Maar als de visser in de rivier was gevallen en de goede buurman zijn leven verloor bij het redden van hem, dan zouden wij in waarheid van hem kunnen zeggen: "Niemand heeft groter liefde, dan Hij, die zijn leven geeft voor zijn vrienden" (*Johannes* 15, 13).

Op dezelfde wijze is het kruis slechts betekenisvol, omdat wij zondaars zijn en de liefde van het kruis is duidelijk, omdat Hij ons beminde, terwijl wij zondaars waren.

Ofschoon zondaars alle soorten kwellingen op Hem toepasten, zowel lichamelijke als geestelijke; ofschoon zij logen en Hem lasterden, verraderlijk en kwaadaardig waren, bleef Hij hen liefhebben tot het eind, toen Hij op het laatste ogenblik nog bad:

"Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen" (*Lucas* 23, 34).

De zonde heeft vijandschap gebracht tussen de mens en God, ze heeft verdeeldheid en tegenstellingen veroorzaakt tussen mens en mens, klas en klas, natie en natie. Nu, door het Kruis, verzoent Hij de wereld met God, maakt vrede door Zijn dood en herstelt ons in Hem onder het Vaderschap Gods.

Het Kruis van Christus noodzaakt u een besluit te nemen. U kunt onverschillig staan tegenover al het andere, maar u kunt niet onverschillig staan tegenover het Kruis. U kunt onbewogen staan voor een kruis als een soort amulet, maar u kunt niet verhinderen bewogen te worden wanneer u naar een Kruisbeeld kijkt.

Het is het enige op de wereld, dat u prettig of onprettig stemt. Het laat u nooit onverschillig. Het daagt u uit, één van tweeën te zeggen: óf te zeggen een krachtig, rotsvast ja op de verklaring, dat God liefde is, óf een hees, spottend nee op de verklaring, dat het hoogtepunt van opoffering en liefde een valstrik is en een begoocheling.

Zo dwingend is het antwoord op de een of op de andere wijze, dat de kruisiging geen betrekking kan hebben op de geschiedenis alléén, of op de mensheid alléén, of op de Romeinen of de Grieken. Het heeft een individuele betrekking zowel als een betrekking op de hele wereld.

Elk hart moet het voor zichzelf beantwoorden.

Tracht het, zoveel u kunt, toch kunt u niet voor die kruisiging staan en roepen: "Neen! Ik wil deze man niet over mij doen regeren".

Zoals het "Amen", dat bleef steken in de keel van Macbeth, zo zullen de woorden in uw eigen keel blijven steken. Uw eigen hart voelt de leugen op uw lippen die zeggen: "Dit is geen liefde".

Uw vlees moge onwillig zijn, maar uw geest roept uit: "Hier is Iemand, voor Wie ik mijn leven moest geven". Wanneer u dit wilt doen, komt een nieuw probleem naar voren.

Toegegeven dat Jezus Christus werkelijk God is en werkelijk mens en Verlosser der mensheid - hoe kom ik dan in contact met Hem? Wat heeft Hij, die bijna twintig eeuwen geleden leefde, met mij te maken? Welke mogelijke betrekking kon dat Goede Vrijdagkruis hebben op mijn zonden, nu? U hebt waarschijnlijk wel eens op de rotsen langs de hoofdwegen geschreven gezien: "Jezus redt". U mag dit gewillig toegestemd hebben, maar ik ben zeker, dat u toegevoegd hebt: "Zeker Hij redt, maar hoe?"

wordt vervolgd

"Weest Martelaren en Belijders van de Waarheid"

24 Nieuwe priesters in de Priesterbroederschap St. Pius X - 52 andere priesters legden hun de handen op.

Zaitzkofen. Door Gods genade ontvangen dit jaar 24 wijdelingen van de Priesterbroederschap St. Pius X de heilige priesterwijding: 16 in Ecône, Zwitserland, een in Mexico, vier in de U.S.A., een in Argentinië en twee in Duitsland. Zaterdag (26 juni) hield mgr. Bernard Fellay uit Zwitserland bij regenachtig weer in het gevolg van de Algemene Overste, pater Franz Schmidberger en zijn medebroeders en seminaristen zijn intocht in de ruime, overdekte altaarruimte voor het oude eerbiedwaardige kasteel, terwijl H. Müller uit Viechtach en Fr. Treutlein uit Altötting de Sonate in F-Dur van Georg F. Händel met orgel en trompet preludeerden.

In het kader van een door de koorzang van de Schola van het seminarie waardig uitgevoerde pontificale mis wijdde hij de vijf subdiakens Markus Niederberger, diocees Basel, Josef Persie, diocees Trier, Mike Seyfritz, Nieuw Zeeland, Arnold Trauner, diocees Wenen en Bernhard Zaby, diocees München-Freising, tot diaken en Sebastian Wall uit Birmingham, Engeland en Dirk-Josef Schneider, diocees Aken, tot priester. Bovendien legden 52 andere priesters de beide neomisten in alle stilte de handen op.

De strijdende kerk heeft u nodig.

Zich richtend tot de ongeveer 3000 gelovigen, zei de Zwitserse bisschop bij het begin van zijn preek, dat men allereerst God de Heer moet danken voor deze genade, dat Hij aan de Kerk en de gelovigen deze priester- en diakenwijdingen schenkt. Het verheugde hem zeer, bij deze plechtigheid talrijke gelovigen van heinde en ver te mogen begroeten, vooral ook die uit Engeland, die van ver gekomen zijn om hun wijdeling in gebed te begeleiden. Iedere gelovige wete, zo ging de bisschop voort, dat op deze wijdingsdag iets groots gebeurt, dat de heilige Geest de genade Gods in overvloed wil geven, waardoor de zekerheid ontstaat, dat de Kerk met jonge priesters blijft voortbestaan. Zonder priester is er geen Heilig Misoffer, geen bemiddeling, geen verzoening met de Heer, geen vergeving, kortom geen heil.

Zich wendend tot de wijdelingen bracht hij naar voren, dat zij zich geheel voor ogen moesten houden, welke plichten en welk groot ambt zij vanaf heden op zich zouden nemen. Zij zouden in het gevolg van de stam van Levi intreden, want aan de Levieten in het Oude Verbond was de dienst aan het altaar opgedragen, was het opgedragen de tabernakel te dragen. Zo zouden zij als priester de kerk dragen, vooral door de verkondiging van het evangelie in de wereld.

In hun priesterlijke bediening zouden zij voortdurend met strijd te maken krijgen, want er zouden vijanden van de Kerk zijn, de tegenstander is aan het werk. Juist op deze wijdingsdag wordt duidelijk, dat wij in zo'n strijdende Kerk leven. De verkondiging van de Blijde Boodschap, van de vrede en van het heil van God roept deze vijandelijke machten in het strijdperk, die machten die zelf hun plaats in de hemel voorheen verloren hebben. De voorzienigheid Gods heeft echter bewerkt, dat men de wijdingen op deze dag onder de bescherming van twee martelaren kan vieren, katholieken, die voor Kerk en Geloof hun leven gegeven hebben. Het is geen toeval, dat de grote figuren, die de wijdelingen voor het diaconaat als voorbeelden moeten dienen, alle martelaren zijn.

Mgr. B. Fellay wijdde in Zaitzkofen vijf diakens en twee priesters.

Er bestaat een nauw verband tussen de verkondiging van het evangelie en het martelaarschap. Een diaken moet in zijn ziel martelaar zijn, een belijder, bereid zijn leven te geven voor de eeuwige waarheid en moet de waarheid juist verkondigen aan een wereld die niets van de waarheid wil weten, een wereld die zich tot heerseres heeft gemaakt over waarheid en dwaling, over goed en kwaad, die haar vrijheid boven alles gesteld heeft.

Voorts is het geen toeval, dat de Kerk om de Heilige Geest vooral onder het aspect van de sterkte smeekt; en wanneer de bisschop de handen oplegt, dan smeekt hij er om, dat de wijdelingen de Heilige Geest "tot sterkte" zouden mogen ontvangen en precies zo smeekt hij de zeven gaven van de Heilige Geest af, tot sterking van hun zielen. De verkondiging van de Waarheid van God vereist deze sterkte.

Wanneer men reeds over de heilige diakens als martelaren spreekt, dan moet men nog meer van de priesters de bereidheid verwachten, bij de heilige wijding hun hele leven aan te bieden. Het priesterlijke karakter drukt een stempel op hun hele ziel. Door de wijding behoort de priester niet meer aan zichzelf toe, zijn lichaam niet meer, dat tot kuisheid gewijd is, noch zijn ziel, zijn gedachten, zijn gevoelens, zijn wil, alles behoort toe aan de Heiland, onze Heer en Hogepriester Jezus Christus, die het leven van de priester is. Priester worden betekent iedere dag sterven. Als de priester iedere dag naar het altaar gaat betekent dit, dat hij in Christus' plaats naar de Calvarieberg gaat, het lijden van de Heer op zich neemt, ja zelfs op geheel geheimvolle wijze met Christus sterft. Hij brengt het offer tot verheerlijking van God, tot Zijn lof en tot redding van de zielen, om ze God terug te geven. De wereld is arm aan liefde tot God, de priester moet haar zulke liefde geven. Om dit te bewerkstelligen, zo besloot de bisschop, moet het hart van de priester geheel in het hart van Jezus gedompeld zijn. Moge ook de Moeder Gods, de Moeder van de eeuwige Hogepriester voor de neomisten deze genaden door haar voorbeden verkrijgen, opdat zij de oneindige liefde van God tot de mensen brengen en zichzelf heiligen.

Verheffende Wijdingsceremoniën

In aansluiting op zijn preek voltrok bisschop Fellay de plechtige ceremoniën van de diaken- en priesterwijding, die het grote sacrament is, waardoor het priesterschap van Jezus Christus voortdurend vernieuwd en voortgezet wordt. Met schouderdoek, albe, singel, manipel en stola bekleed, op de linkerarm het opgevouwen levieten- respectievelijk misgewaad, in de rechterhand de brandende kaars, spraken de zeven wijdelingen hun "Adsum" - "Ik ben bereid!" nadat de aartsdiaken pater Schmidberger, hen opgeroepen had en hen waardig verklaard had om de last van dit ambt op zich te nemen. Daarna sprak de celebrant hen aan als "meestgeliefde broeders" en "meestgeliefde zonen" terwijl zij tijdens de litanie van alle heiligen ten teken van de diepste ootmoed zich op grond voor het altaar met hun aangezicht ter aarde hadden uitgestrekt, tot dan het ogenblik gekomen was, waarop Dirk-Josef Schneider en Sebastian Wall zich jarenlang door studie, gebed en deugdbeoefening hadden voorbereid en waarnaar zij vurig verlangd hadden; dat wel ook ouders, broers en zusters en familieleden in hun gebeden afgesmeekt hadden.

De bisschop legde ieder de handen op het hoofd terwijl ver in het rond diepe stilte heerste. Hetzelfde deden beurtelings de 52 aanwezige priesters. Nu bekleedde bisschop Fellay een ieder met het Misgewaad, dat de liefde van Christus verzinnebeeldt, waarna het "Veni Creator Spiritus!" gezongen werd. Daarna zalfde hij de handen met olie der katechumenen, reden waarom de gelovigen na de wijding met recht de handen van de neomist kussen.

Na de reiniging van hun handen mochten zij de kelk met wijn en de pateen met de hostie aanraken, om hierna voor de eerste keer met hun bisschop het heilig offer op de dragen, tijdens het verloop waarvan de celebrant zijn jonge priesters toeriep: "Nu zal ik u niet meer mijn dienaren noemen, maar mijn vrienden, omdat gij alles hebt erkend wat ik in uw midden volbracht heb."

Na de bisschoppelijk slotzegen gaven de beide neomisten gemeenschappelijk hun eerste zegen. Met het "Te Deum", ingezet door de blaaskapel Toni Schmidt waarmee alle gelovigen instemden en het lied "Ein Haus voll Glorie schauet" bij het uittrekken vond de drie - en een half uur durende plechtigheid, waarbij op tien plaatsen een kwartier lang de heilige communie werd uitgereikt, haar waardig besluit. Ook bij de vespers na de middag - het had opgehouden te regenen - verzamelde zich weer een grote menigte uit Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk, Zwitserland, Hongarije, en zelfs uit Engeland en de Tsjechische republiek, die een dag van geloof, rijk aan genaden en ware vroomheid beleefd hebben. In aansluiting daarop gaven de neomisten afzonderlijk door oplegging van de handen de eerste zegen.

uit: Mitteilungsblatt
nr.176 / 177, aug. / sept. 1993.
(overgenomen uit "Algemeine Laberzeitung", maandag 28 juni 1993.)

KRONIEK van de PRIESTERBROEDERSCHAP

Deze berichten zijn een samenvatting van de kroniek van de hand van pater F. Schmidberger.

Vele wijdingen voor de Priesterbroederschap:
In juni hebben de bisschoppen uit onze zes seminaries liefst 24 priesters kunnen wijden; daarnaast nog eens vijf diakens en 24 subdiakens. Een goede hoop voor de toekomst van onze Priesterbroederschap. Er traden twaalf seminaristen in; vijf begonnen hun studie als voor-seminarist en bij de broeders traden zes postulanten in. Moge God Zijn zegen blijven geven aan deze jongemannen en aan de Priesterbroederschap.

Nieuwe priorijen over de hele wereld geopend:
In vijf verschillende landen zijn er vijf nieuwe priorijen geopend of zullen geopend worden: in Mendoza (Argentinië), in Brisbane (Australië), in Guatemala, in Seoul (Zuid-Korea) en ook in de plaats waar de H. Maagd is verschenen: in Fatima (Portugal). Moge de H. Moeder Gods deze priorijen met haar beschermende zegen gedenken.

Verschijning van de H. Maagd over de H. Mis:
De H. Maagd Maria zou op de Filippijnen verschenen zijn aan een jongeman in de plaats Agoo. De H. Maagd zou hebben gezegd, dat de nieuwe Mis niet welgevallig is aan God en dat de oude H. Mis hersteld moet worden. Er waren 1,5 miljoen mensen bij aanwezig. De Priesterbroederschap St.Pius X kreeg van de televisie een vraaggesprek van 20 minuten aangeboden. De Filippijnse bisschoppen hebben de boodschap van de H. Maagd Maria veroordeeld: "De H. Maagd kan onmogelijk tegen het Tweede Vaticaans Concilie zijn."

Scholen van de Priesterbroederschap groeien:
De school in Brussel (België) moet uitkijken naar nieuwe ruimten. In Australië werden twee nieuwe scholen geopend: te Brisbane en te Melbourne. Ook in Engeland opende een school haar deuren: in Highclere/Berklere.

Bedevaart Chartres - Parijs:
De Pinksterbedevaart van Chartres naar Parijs was even succesvol als die van het vorige jaar. Het aantal pelgrims was erg groot. Zo was er een Duitse groep van 350 bedevaartgangers. Het aantal Nederlanders is onbekend.

Kerkwijding in Edinburgh (Groot-Brittanië):
Precies op Pinkstermaandag heeft mgr. Fellay een nieuwe kerk ingewijd in de stad Edinburgh. De Schotse gelovigen zijn erg verheugd met hun nieuwe kerkgebouw. De Priesterbroederschap had deze kerk pas verworven.

Oostenrijk: H. Vormsel in open lucht:
Op Sacramentsdag diende mgr. Fellay het H. Vormsel toe in de Oostenrijkse plaats Jaidhof. Op deze junidag was het prachtig weer voor deze plechtigheid in de open lucht, de zon brandde zelfs. Er waren ongeveer 700 gelovigen bij aanwezig.

Pater de Merode naar de Filippijnen:
Pater de Merode is begin mei uit India vertrokken. In Sri Lanka heeft hij twee retraites gepreekt. Daarna is hij even naar Europa geweest. Hij werkt nu op de Filippijnen.

Grote massa kinderen naar katechismus:
In Gabon zijn nu 820 kinderen ingeschreven voor de katechismusles. De zusters van de Priesterbroederschap zijn in augustus aangekomen om bij dit apostolaat mee te werken.

Zwitserland:
In de nacht na Hemelvaartsdag, op 21 mei, heeft pater La Praz zijn kruisweg op aarde beëindigd. De 130 operaties, waarvan 80 onder volledige narcose, vormen slechts een deel van zijn lijden, dat hij in volledige overgave, ja zelfs met vreugde en liefde heeft gedragen. Hij ruste in vrede.

Nieuw Moederhuis te Menzingen betrokken:
Op 25 maart kon het nieuwe moederhuis van de Priesterbroederschap in gebruik worden genomen. Op 3 april werd het oude Rickenbach verlaten. Een groep zusters uit St. Michel-en-Brenne en vele vrijwilligers hebben geweldig geholpen met de schoonmaak en de inrichting van het nieuwe moederhuis. De inwijdingsplechtigheden werden feestelijk gevierd op zaterdag 22 mei bij werkelijk schitterend weer. Mgr. Tissier de Mallerais droeg de pintificale H. Mis op; de seminaristen van Ecône zongen en pater Schmidberger preekte. 's Middags werd het moederhuis ingezegend. Er waren zeker 1000 gelovigen bij aanwezig, die van heinde en ver kwamen.

STRIJD VOOR HET LEVEN

Vanaf de jaren zeventig heeft Nederland zich meer en meer tot gidsland ontwikkeld op zoek naar nieuwe wegen in de omgang met het leven van ongeboren kinderen en zieken. In 1970/71 werd abortus provocatus gelegaliseerd. In 1993 heeft de Tweede Kamer zijn toestemming gegeven tot het wetsvoorstel tot euthanasie. Onlangs is er een aanvraag ingediend voor een wet die het aantal kinderen per gezin tot twee wil beperken. Aan de basis van deze ontwikkelingen liggen fundamenteel foutieve opvattingen over wat het leven is.

Christelijke ethiek

Geschapen naar Gods Gelijkenis

In het boek Genesis staat de ontstaansgeschiedenis van de eerste mens te lezen. Van de aarde nam God klei om het lichaam te vormen. In het uit klei gevormde lichaam blies Hij het leven, en maakte zo de mens tot een levend schepsel naar beeld en gelijkenis van Hemzelf. Het lichaam is evenals de aarde aan het vergaan onderhevig. De ziel is een geestelijk wezen en daarom onsterfelijk. Omdat zij kan denken, redeneren en willen is zij een beeld van God. Direct door God gegeven is zij uniek en onherhaalbaar. Zij is niet het produkt van man en vrouw, maar het bepalend aandeel Gods in de schepping van iedere mens, het aandeel dat voor eeuwig zal leven. Zo kan de mens als enig schepsel door geen ander schepsel in zijn plaats worden vervangen.

Eenheid

De eenheid bestaand tussen ziel en lichaam is zo perfect en volmaakt, dat noch het ene noch het andere deel zonder zijn tweede helft werkelijk compleet en volmaakt is. Ziel en lichaam worden met elkaar geïdentificeerd. Dat bewijst de dagelijkse ervaring. De mens ervaart zich als zijn eigen lichaam. "Ik heb pijn", zegt men ook al spreekt men uitsluitend van lichamelijke smarten. Tegelijkertijd weet de mens zeker dat hij in zijn lichaam is, maar dat hij meer is dan zijn lichaam. Om deze reden is het onmogelijk in de gezondheidszorg onderscheid te maken tussen zorg voor het lichaam en zorg voor de ziel. Bewijzen hiervoor zijn de vele psychische -, d.w.z. zielsziekten die hun neerslag vinden in lichamelijke kwalen. Een nieuwe geneeskundige stroming houdt hiermee rekening. Ook al kent deze stroming excessen, toch is het grondbeginsel: altijd de hele mens, naar ziel en naar lichaam, te genezen, geheel juist.

Vrije mensen

De mens erkent met zijn verstand. Hij wil alleen wat hij ziet en inziet. Daarom handelt hij altijd doelgericht. Hij geeft zichzelf het doel van zijn handelingen. Dat wordt duidelijk bij die handelingen die de mens uit zichzelf, zonder enig toedoen van anderen uitkiest en ten uitvoer brengt. Maar ook al stemt hij in met verplichtende wetten, of neemt hij de voorstellen van anderen op, laat hij zich overtuigen, legt hij zich ergens bij neer, ondergaat hij iets: ook in deze gevallen is hij het die zelf zijn doel bepaalt: Ik heb gekozen! Niet zonder invloed van buitenaf maar: Ik heb gekozen!

Het gezond verstand verbiedt dus ook een slapende, een gehypnotiseerde, een dronken mens naar eigen goeddunken te gebruiken en over hem, en voor hem te denken en te willen. Hij moet de kans krijgen zelf te kunnen kiezen. De mens blijft ook in de minder bewuste ogenblikken van zijn leven zijn eigen vrijheid houden. Hij maakt er op die momenten geen gebruik van, hoewel hij toch zijn eigen meester is. Een ander kan en mag daarom in zijn plaats geen beslissingen nemen.

Deze vrijheid doet de mens bovendien streven naar menselijke vervolmaking. Dit streven naar vervolmaking vindt zijn uiting in het zoeken naar geluk. Dit is weer een bewijs van de doelgerichtheid van de mens. En deze doelgerichtheid van de mens is het, die respect vraagt.

Bovennatuurlijke bestemming

Aan de stamouders werd meteen na de schepping de genade gegeven. Zij waren deelachtig aan het aards paradijs, bestemd om aan het eind van hun leven, zonder te moeten sterven, opgenomen te worden in de eeuwige aanschouwing Gods. Dit doel, hoewel boven hun natuur uitgaand, zouden zij bereiken nadat zij een beproeving hadden doorstaan.

Na de zondeval kwamen echter ongeordende begeerlijkheid, lijden, pijn en dood in het leven van de mens. Dingen dus die hij als minder prettig ervaart. Sindsdien voelt hij pijnlijk zijn eigen beperktheid aan, zijn onvermogen in bepaalde situaties te kunnen bestaan. Hij dient vaak pijn te ondergaan en ziekten te verduren. Van de gelukzalige toestand van de stamouders heeft hij door en in de genade, ondanks zijn zonde, de eeuwige bestemming overgehouden. Ooit, na zijn leven hier op aarde zal hij, wel door de poort van de dood heen, deelachtig worden aan de alles overtreffende aanschouwing Gods. Deze geeft aan zijn lijden en verduren een zin die in de eeuwigheid ten volste zal oplichten. Ontwijkt nu de mens deze onprettige ervaringen langs ongeoorloofde wegen en vooruitlopend op de door God vastgestelde tijd, dan mist hij zijn bovennatuurlijk doel en maakt hij zijn aardse leven zinloos.

Eeuwig leven

In dit kader is de ware leer over een beschikkingsrecht over het leven te plaatsen.

De mens is schepsel van God. God heeft hem zijn leven geschonken, het hem quasi geleend voor een bepaald aantal jaren en dagen. God zal het weer van hem nemen als het aantal dagen is bereikt. Hij beslist wanneer ziel en lichaam worden gescheiden, en wanneer de dag aanbreekt waarop ziel en lichaam, opnieuw verenigd, eeuwig genieten van de aanschouwing Gods. Onze voorlopige toestand is pijnlijk, omdat de

gevallen natuur klaagt onder de druk van de dood die hem altijd dreigt.

De mens is vrij in zijn handelingen en daarom ervoor verantwoordelijk. Voor zijn handelingen moet hij vaak hier al, maar zeker later rekenschap afleggen. Omdat hij kan kiezen, omdat hij uit zichzelf ook de onaangename kanten van het leven op zich kan nemen, kan hij loon of straf verdienen naar gelang hij de rechten van God waardeert. Ingrijpen in het domein van God is handelen tegen het recht van de Almachtige in.

Maar ingrijpen in dit domein is evengoed een aanslag op menselijke vrijheid, en daarmee op het menszijn zelf. Wie een ander van zijn leven berooft, ontneemt hem de mogelijkheid in te zien, te willen, en daarmee de mogelijkheid vrij te zijn en als mens te handelen. Hij berooft hem van de mogelijkheid verdienstelijke daden te stellen. Deze capaciteiten echter maken hem juist tot beeld en gelijkenis van God.

Foutieve ethica

Situatie-ethiek

Sinds de tweede wereldoorlog doet deze moderne ethiek opgeld. Absolute waarden bestaan voor haar niet. Alles is in te passen in de concrete situatie. Dingen die nu gebeuren moeten met alle omstandigheden die erbij komen thans worden bezien, beoordeeld en ten uitvoer gebracht. Het autonome geweten dient de beslissing te nemen. Geen objectief moreel gegeven mag op deze beslissing invloed uitoefenen. Voor wat ons vraagstuk betreft is door deze ethiek de mogelijkheid gegeven, onder bepaalde omstandigheden over het leven te bestemmen. De waarde van het leven is niet meer absoluut, maar slechts relatief, d.w.z. afhankelijk van de situatie van de mens, van zijn milieu, van de maatschappij, de tijd... Dringen lijden, pijn, ouderdom... in het bestaan van de mens binnen dan kan hij volgens deze foutieve ethiek, of een ander voor hem, tot de beslissing komen, dat het "goed is" als hij een eind aan zijn leven maakt. De situatie en het "geweten" zijn de enige maatstaf. Niemand anders dan hijzelf kan daarover oordelen. En niemand kan daarom ook zijn daad als slecht veroordelen.

Teleologische ethiek

Een nieuwere vorm van de situatie-ethiek is de teleologische ethiek. Telos is het Griekse woord voor doel. Volgens deze theorie dient men de moraliteit te meten aan het doel dat bij het handelen wordt beoogd. Voor wat betreft de ethiek rond het leven betekent dat bijvoorbeeld dat het leven van een embryo geen directe morele waarde heeft. Het komt in de omgang met het embryo erop aan wat de "verantwoordelijke wetenschapper" daarvan maakt. Goed en kwaad zijn afhankelijk van het doel en het resultaat van een experiment. Is het doel en het resultaat van een experiment de verbetering van de levenskwaliteit, niet van het embryo, maar van andere mensen dan kan hier zonder een enkel bezwaar over het leven van dit embryo worden beschikt. Dit beschikken over het leven van een ander is in dit geval altijd goed, als maar iemand daarvan voordeel heeft.

pater J. Wegner

Toekomstige Katholieke Meisjesschool roept Angst op bij Gemeenteraad

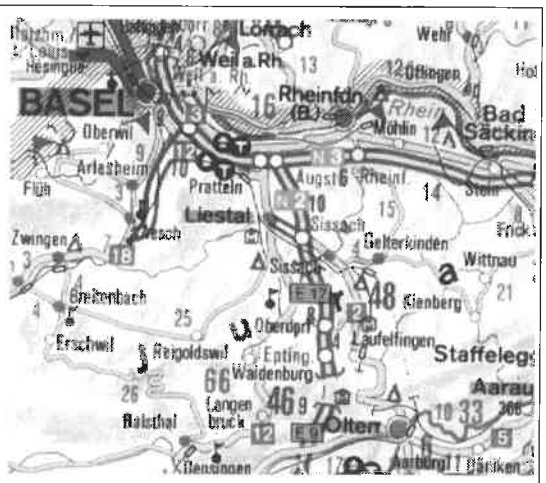

De Econoom van de Priesterbroederschap St. Pius X heeft in Zwitserland uitgekeken naar een geschikt object voor het oprichten van een meisjesschool. In Langenbruck werd een gebouw gevonden dat misschien aan de vereiste voorwaarden kan voldoen. Maar de Gemeenteraad is bang voor dit project.

Reeds langer zocht de Priesterbroederschap in Zwitserland naar een mogelijkheid om een internaat voor meisjes op te richten. Momenteel wordt nog onderzocht of dit object in Langenbruck al dan niet geschikt zou zijn om als school te dienen. Definitieve stappen tot koop of verbouw zijn nog niet ondernomen. Eén van de vijf gemeenteraadsleden wist zijn collega's tegen de Priesterbroederschap over te halen. Meteen hebben zij de pers ingelicht over de plannen van de Priesterbroederschap. Zo konden bijna alle Europese katholieken begin september in hun kranten lezen over het "verzet tot het uiterste" van de "gemeente Langenbruck" (Katholiek Nieuwsblad van vrijdag 10 sept., blz. 2). - De Zwitserse priesters van de Priesterbroederschap wisten op dat moment nog niets over dit project omdat het nog niet meer dan een eventuele mogelijkheid was. - De overwegend protestantse plaats in het kanton Basel is bang voor kerkelijke rellen en moet niets hebben van het "beangstigende wereldbeeld van de traditionalisten". Men beweert er dat de Priesterbroederschap tegen de gelijkgerechtigdheid van man en vrouw is en elke vorm van oecumene verfoeit.

Opvallend in het artikel van het Katholiek Nieuwsblad is een pijnlijke "tikfout". Deze is te wijten aan het ontbreken van kennis van zaken en aan de negatieve instelling ten opzichte van de Priesterbroederschap. Aanleiding tot de zogenaamde excommunicatie in juni 1988 was namelijk niet het feit dat mgr. Lefebvre 4 priesters (Katholiek Nieuwsblad) gewijd heeft zonder toestemming van de paus. Hij heeft op 29 juni zestien priesters gewijd, wat geen problemen opleverde. Wat hem, oppervlakkig bekeken, buiten de Kerk plaatste was de wijding op 30 juni, niet van priesters maar van bisschoppen.

De toekomst zal uitwijzen hoe het verder gaat. Of de verantwoordelijken van de Priesterbroederschap voor het project in Langenbruck kiezen, of niet. Is de keuze positief dan zal er misschien ooit nog meer in de kranten over te lezen vallen.

J. W.

Een beroemde Geleerde meldt zich vanuit de Hel

In het leven van de H. Bruno, stichter van de Kartuizers, had een feit plaats, dat grondig door de zeer geleerde bestudeerd werd en dat alle karakteristieken van de historische waarachtigheid vertoont.

Het gebeurde in het hart van Parijs, in volle dag en in het bijzijn van duizenden getuigen zodat de details werden beschreven door tijdgenoten. Dit feit was trouwens de rechtstreekse aanleiding tot het stichten van een nieuwe kloosterorde.

Een beroemde doctor van de Universiteit van Parijs, Raymond Diocrès genaamd, was gestorven. Als zijn studenten bewonderden en beweenden hem. De gebeurtenissen speelden zich af op het einde van de elfde eeuw, in het jaar 1082.

Eén der bekendste geleerden van die tijd, Bruno geheten, vertoefde toen in Parijs. Bruno was niet enkel beroemd om zijn geleerdheid, doch tevens om zijn talenten en zijn deugden. Samen met vier gezellen woonde hij de begrafenis van dr. Diocrès bij in de Notre Dame.

De overledene lag in de grote zaal van de kanselarij, dicht bij de kathedraal, en een grote menigte omringde het stoffelijk overschot dat, zoals dat toen de gewoonte was, slechts bedekt was met een doorzichtige sluier.

In het Officie van de Overledenen begint één van de lezingen met de woorden: "Antwoord mij. - Hoe groot en talrijk zijn uw ongerechtigheden?" Pas waren deze woorden uitgesproken of een stem klonk onder de sluier en de gehele menigte hoorde de woorden: "Door een rechtvaardige uitspraak van God werd ik beschuldigd." Iedereen snelde toe. De sluier werd opgetild. De dode was nog steeds onbeweeglijk, koud en onaangeroerd. De ceremonie werd, na die korte onderbreking, hervat. De aanwezigen waren echter allen met vrees en ontzag vervuld.

Men hernam dus het Officie en weer kwam men aan de reeds vermelde lezingen. Deze keer echter, bij het "Antwoord mij", richtte de overledene zich op en met een nog veel duidelijkere en hardere stem zei hij: "Door een rechtvaardige uitspraak van God werd ik geoordeeld: en viel weer neer. De schrik in de menigte was ten top gestegen. Geneesheren stelden de dood nogmaals vast. Het lijk was koud en stijf. De moed ontbrak om het Officie voort te zetten. Alles werd verplaatst naar de volgende dag.

De kerkelijke overheid wist niet goed wat aan te vangen. Enkelen zeiden: "Hij is verdoemd; hij is dus niet waardig dat de Kerk voor hem bidt." Anderen echter zeiden: "Neen, dit alles is angstaanjagend, maar worden tenslotte niet alle mensen beschuldigd voor Gods Rechterstoel en nadien geoordeeld?" De bisschop deelde deze mening en de volgende dag werd de lijkdienst op hetzelfde uur hervat. Bruno en zijn gezellen waren er weer zoals de vorige dag. Heel de universiteit, heel Parijs kwam naar de Notre Dame om het Officie bij te wonen.

Aldus hernam de ceremonie. Bij dezelfde vraag - "Antwoord mij" - richtte het lijk zich weer op en, met een onbeschrijfelijke toon die alle aanwezigen van ontzag deed verstijven, riep hij uit: "Door een rechtvaardige uitspraak van God werd ik verdoemd" en hij viel weer neer, ijskoud en onbeweeglijk.

Nu was alle twijfel uitgesloten. Het gebeurde kon niet verkeerd begrepen worden en was onbetwistbaar. De bisschop van het kapittel liet alle eretekenen van het lijk wegnemen en ging het lijk zelf naar de vuilnisbelt brengen in Montfaucon.

Bij het verlaten van de grote zaal in de kanselarij besliste Bruno op onherroepelijke wijze de wereld vaarwel te zeggen. Hij was toen ongeveer 45 jaar oud. Hij ging, samen met zijn gezellen, in de eenzaamheid van het grote Kartuizerklooster vlakbij Grenoble, de zekere weg zoeken om voor de rechtvaardige uitspraak van God te kunnen verschijnen, wanneer hij dit tranendal zou moeten verlaten.

Ziedaar, voorwaar, een voorbeeld van iemand die "uit de hel terugkeerde", niet om de hel te verlaten maar om de minst betwistbare getuige ervan te zijn.

uit:" De Hel" van mgr. de Ségur

AUTONOOM HUIS VAN NEDERLAND

Gerwen: **Eerw. Heer J. WEGNER en Eerw. Heer R. SCHMITT**
St. Clemenskerk
Priorij St. Clemens
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen Tel. 040 / 83 45 05
Fax 040 / 83 45 55

Op zondag 11.30 uur H.Mis, 18.30 uur Lof.
Maandag en donderdag 18.30 uur H. Mis; dinsdag, woensdag, vrijdag en zaterdag:inlichtingen 040 / 83 45 05; eerste vrijdag van de maand van 16 tot 18.30 uur uitstelling van het Allerheiligste, 17.45 uur rozenhoedje, 18.30 uur H. Mis.
Op feestdagen: inlichtingen 040 / 83 45 05.
Biechtgelegenheid: vóór en na de H. Mis; tijdens de uitstelling van het Allerheiligste.

Maastricht: **Kapel H. Theresia van Lisieux** (Bredestraat 2)

Op zondag 8 uur Gezongen H. Mis; eerste zaterdag van de maand 18.30 uur H. Mis, daarna uitstelling v.h. Allerheiligste tot 21.30 u.
Op feestdagen meestal 19 uur H. Mis: inlichtingen 040 / 83 45 05.
Biechtgelegenheid:vóór de H.Mis en op aanvraag.

Den Haag: **Kapel O.L.V. van de Rozenkrans** (kerkboot); Calandkade, tegenover nr. 160, 2521 AA Den Haag Tel. 070 / 389 65 60

Op zondag 10.30 uur Gezongen H. Mis.
Eerste vrijdag van de maand 19 uur H. Mis met aansluitend H. Uur; eerste zaterdag van de maand 11 uur H. Mis (Priesterzaterdag), daarna uitstelling v.h. Allerheiligste en aanbidding tot 16 uur.
Op feestdagen: inlichtingen 040 / 83 45 05 (Gerwen).
Biechtgelegenheid: zondags vóór en na de H. Mis; anders telkens ca. een half uur voor de H. Mis.

Nijmegen: **Maria-kapel** (Berg en Dalseweg 208)

Op zondag 16.30 uur Gezongen H. Mis; eerste zaterdag van de maand 11 uur H. Mis, daarna uitstelling v.h. Allerheiligste.
Voor nadere gegevens bel 080 / 23 74 86
Biechtgelegenheid: telkens vóór en na de H. Mis.

Lijst met alle priorijen van de Priesterbroederschap St. Pius X (of met die van een bepaald land) verkrijgbaar St. Clemens Priorij in Gerwen, of bij de Christus Koning Priorij in Brussel.

AUTONOOM HUIS VAN BELGIE EN LUXEMBURG

Brussel: **E.H.Ph. FRANÇOIS en E.H.P. de MAILLARD**
Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel Tel. 02 / 512 09 44
Fax 02 / 511 83 37
Zond. 8.00 uur H. Mis, 10.30 uur Hoogmis; 17.30 uurVespers en Lof.
Door de week 7.15 uur en 18.30 uur H. Mis, op zaterdag 8.00uur
Donderdag:Heilig uur van 19.15 tot 20.15 uur.

R.K. basisschool (franstalig) **"Notre-Dame de la Sainte-Espérance"** (Ecole primaire)
inlichtingen bij de Christus Koning Priorij (zie hierboven)

Antwerpen: **E. H. J. VERLINDEN en E. H. J. GERARD**
Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23, 2018 Antwerpen Tel. 03 / 233 04 49
Op zond. 9.00 uur Hoogmis;Maandag t/m vrijdag: 18.30 uur H. Mis; zaterdag 11.00 uur; door de week uitstelling van het Allerheiligste van 17.00 uur tot 18.15 uur;rozenhoedje om 17.45 uur; op zond.17.00 uur rozenhoedje voor het uitgesteld Sacrament
Biechtgelegenheid: Zaterdag van 16.00 tot 17.00 uur, anders op afspraak.

Gent: Sint-Amanduskapel, Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. 03 / 233 04 49
Op zon- en feestdagen 11.30 uur Gezongen H. Mis.
Biechtgelegenheid: voor en na de H. Mis.

Namen: Saint-Aubain Kapel, Rue Delvaux 10, 5000 Namur. Tel. 02 / 512 09 44
Zon- en feestdagen 10.30 uur Gezongen H. Mis (wijzigingen mogelijk).

Luik: H.Juliana Kapel, Rue Mathieu Laensberg 20, Luik
Op zondag H.Mis 10.30 uur of 17.00 uur.
Inlichtingen bij de priorij Antwerpen Tel. 03/ 233 04 49

Quiévrain: Carmel du Sacré-Coeur Tel. 065 / 45 79 22
16, rue des Wagnons, 7380 Quiévrain
Aalmoezenier: Eerw. Heer Bruno RAVILLY Tel. 065 / 45 81 65
Op zond. 10.15 uur H. Mis.Door de week 8.00 uur H. Mis, zat.7.40 uur.

LUXEMBURG: Inlichtingen voor de uren van de H. Missen bij (02) / 512 09 44 of (352) 46 21 19.

Bedevaart naar Lourdes

Vanuit Antwerpen zal een bedevaart naar Lourdes
worden georganiseerd van vrijdag 22 tot woensdagavond 27 oktober a.s.
Voor verdere informatie over deze bedevaart kunt u zich wenden tot de priorij Hemelstraat 21-23 in Antwerpen.
Tel: 03 / 233 04 49
(vanuit Nederland 09 - 32 3 233 04 49)

BOEKEN:

MIJN OFFER MET JEZUS, (voor kinderen), Biblica, Brugge, 1963. *f* 2

GOD MIJN VADER, Een eerste godsdienstboek, door pater Raphaël Niessner OSB, Hovine,Marquain 1987, 120 bladz. *f* 15

GOD HEEFT MIJ GEROEPEN, Handleiding voor Biecht en Communie, door pater Raphaël Niessner OSB, Hovine, Marquain, 1985, 120 bladz. *f* 15

CATECHISMUS ten gebruike van al de bisdommen van België, Mechelen 1954, heruitgave 1987. *f* 5

NEDERLANDSE CATECHISMUS, voor het bisdom 's Hertogenbosch, 1948, heruitgave 1984. *f* 12,50

DE GROOTHEDEN VAN DE H. AARTSENGEL MICHAEL, Meditaties ter ere van de hemelse prins der engelen, door N. Ricci; Lanaken 1986, 224 bldz. *f* 18

VASTENTIJD, door prelaat Robert Mäder, Nuenen, 1988, 48 bldz. *f* 2

AMBT EN PERSOON VAN SIMON PETRUS, predicatie door pater Franz Schmidberger, Nuenen, 1988, 26 bldz. *f* 2

DE H. MIS, een miskende schat, door de H. Leonardus van Porto Mauritio, Goirle 1989, 36 bladz. *f* 4

KORTE SAMENVATTING VAN DE VOORSCHRIFTEN VOOR HET CHRISTELIJK LEVEN, door kard. Mercier, 1912, herdruk Goirle 1989, 24 bladz. *f* 3

LEIDRAAD VOOR DE BIECHT, voor volwassenen, Goirle 1989, 34 bladz. *f* 6

DE TIJDBOMMEN VAN HET TWEEDE VATICAANS CONCILIE, door Pater F. Schmidberger, Goirle, 1990, 30 bladz. *f* 4

ECÔNE, PRIESTERS VOOR MORGEN, videocassette, 45 min. VHS, Ecône 1986 *f* 80

Alle boeken en de videocassette verkrijgbaar bij: Stichting St. Jozef, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen (Nederland). De prijzen zijn excl. verzendingskosten.

Informatieblad
• Het tijdschrift van de hoop

Laten zij,

die Christus als hun Koning erkennen,

naderen tot het heilige en het heilige aanhangen. Maar ver van het heilige moge verwijderd zijn een ieder die, zich kantend tegen Zijn titel, de God-Koning afwijst en een mens-koning heeft gekozen. Elk volk dus, dat zijn lust vindt in een aards rijk, maar zich verzet tegen de heerschappij van de Heer - heerst de Heer, dan is ieder op zulk een wijze aan Hem onderworpen, dat hij ook zelf regeert, namelijk over zijn driften - elk zodanig volk dus is ver van het heilige verwijderd. Laat dat niet enkel op de Joden slaan, broeders! Bij de Joden zijn er wel een paar heel duidelijke voorbeelden van te vinden, want in hen moest het aan allen duidelijk worden, waarvoor een ieder op zijn hoede moet zijn. Openlijk hebben zij Christus als Koning afgewezen en Caesar gekozen tot koning. Caesar is wel een mens-koning over mensen, met betrekking tot het menselijke, maar er bestaat een andere Koning met betrekking tot het goddelijke; de een is koning wat betreft het tijdelijke, de ander hemel-Koning; de aardse koning staat onder de hemel-Koning, de hemel-Koning boven alles. Dus hebben ze niet gezondigd omdat ze zeiden dat ze Caesar hadden als koning, maar omdat ze niet wilden dat Christus hun Koning was. En ook nu verzetten zich er velen tegen, dat Christus die in de hemel troont en overal heerst, hun Koning zij; juist dat zijn degenen die het ons moeilijk maken.

Uit een preek van de H. Augustinus

INHOUD

De Echo van Ecône weerkaatst rechts
(Frederico Celini; Controverses nr. 63, juni 1993.) 2

Vanuit het Beginsel van de Vermenigvuldiging...
(René Berthod; Controverses nr. 63, juni 1993) 4

Is ons leven zinloos? 5. Wie kan u anders maken??
(mgr. Fulton Sheen) 5

"Weest Martelaren en Belijders van de Waarheid"
(uit Mitteilungsblatt nr. 176/177, aug. / sept. 1993.) 9

Kroniek van de Priesterbroederschap 11

Strijd voor het Leven
(pater J. Wegner) 12

Toekomstige Meisjesschool roept Angst op bij Gemeenteraad
(J.W.) 13

Een beroemde Geleerde meldt zich vanuit de Hel
(uit "De Hel" van mgr. de Ségur) 14

Adressen Nederland 14

Boeken / adressen België en Luxemburg 15

Bedevaart naar Lourdes 15

Laten zij, die Christus als hun Koning erkennen...
(uit een preek van de H. Augustinus) 16

Uitgeefster: Priesterbroederschap St. Pius X
Voor N E D E R L A N D: Verantwoordelijke Uitgever: E.H. J.Wegner, Priorij St. Clemens, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.
Voor uw g i f t e n : giro-rekening 39 90 790 t.n.v. Stichting St. Jozef, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen of ABN-Amrobank Nuenen, rekening 44 53 58 076 t.n.v. Stichting St. Jozef, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.

Het Informatieblad wordt U op aanvraag ***gratis*** toegezonden.Uw giften tot ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X. Gebruik daarvoor a.u.b. de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

Voor B E L G I E: Verantwoordelijke Uitgever: E.H. Philippe François, Christus Koning Priorij, Eendrachtstraat 37-39, 1050 Brussel.
Voor uw g i f t e n : Bankcheques aan V.W.Z. Belgische vrienden van de Priesterbroederschap H. Pius X, Eendrachtstraat 37-39, 1050 Brussel of storten op bankrekening 210-0048228-71 Generale Bankmaatschappij in Brussel of op postchequerekening 000-0984841-97.

Het Informatieblad wordt u op aanvraag toegezonden tegen een minimum-bijdrage van 500 Belg. Francs per jaar.